

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **S.F.**, narozený dne ..., státní příslušnost Íránská islámská republika, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, obecný zmocněnec, sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2019, č.j. OAM-194/LE-BA02-VL16-PS-2019,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Řízení v této projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), pro návrh je stanoven termín **žaloba**, účastníci jsou označováni **žalobce** a **žalovaný**. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 19.3.2019, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce.

2. Krajskému soudu v Plzni (dále jen **soud**) byla dne 5.4.2019 doručena včasná žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2019, č.j. OAM-194/LE-BA02-VL16-PS-2019, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci žalobce tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 5.7.2019. K žalobě žalobce přiložil plnou moc ze dne 20.3.2019 ke svému zastupování v předmětném řízení Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9 (dále jen **Organizace**).
3. **V podané žalobě** žalobce namítal porušení následujících ustanovení: § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 3 správního řádu, § 68 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, dále § 47 odst. 1 a 2 zákona o azylu, čl. 8 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 26.6.2013 č. 2013/33/EU (dále jen **Přijímací směrnice**) a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen **Úmluva**).

Vzhledem k tomu, že se žalobce domníval, že byl v předcházejícím správním řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech, podal proti rozhodnutí ze dne 19.3.2019 žalobu, s níž se obrátil na soud se žádostí o přezkum napadeného rozhodnutí dle s.ř.s. Rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v ZZC dle aplikovaného § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v ZZC, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...*“ Jak vyplývá z citovaného ustanovení, uplatnění institutu povinnosti setrvat v ZZC je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě to bylo prokázání splnění první podmínky, kdy nebylo lze účinně uplatnit zvláštní opatření. A dále prokázání druhé podmínky, kdy žalobce by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, případně je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce nabyl přesvědčení, že v tomto případě žalovaný pochybil.

Žalobce měl v prvé řadě za to, že žalovaný nedostatečným způsobem odůvodnil jeho zajištění. Při rozhodnutí o setrvání v zajištění na dobu 110 dní vycházel pouze ze spisu policie, ale již si neopatřil důkazy ani další podklady sám. To považoval žalobce při rozhodnutí o zajištění, které je vážným zásahem do jeho osobních práv, za nedostačující. Správní orgán má každý případ posuzovat individuálně a před rozhodnutím o zajištění vždy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný toto neučinil, a porušil proto ustanovení § 3 správního řádu. Také se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí postrádalo náležité odůvodnění, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie České republiky (dále jen **Policie ČR**). Dále se žalovaný pouze věnoval vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, ovšem nijak se nezabýval využitím alternativ k zajištění tak, jak to zákon ukládá. Žalobce zdůraznil závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu došlo, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění rozhodnutí se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro nepřezkoumatelnost.

Dále žalobce uvedl, že ze strany žalovaného došlo při rozhodování o zajištění k pochybení, když dostatečně nezohlednil skutkové okolnosti případu a nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť podle žalobcem tvrzených skutečností nebylo lze rozhodnout o zajištění z důvodu § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný správní orgán žalobci vytkl, že si požádal o mezinárodní ochranu až po zadržení policejními orgány Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**), následném předání Policii ČR a až po zajištění za účelem realizace vyhoštění. Žalobce si požádal o mezinárodní ochranu již na policejní stanici v SRN, ačkoli mu vyhoštění ještě nehrozilo. Byl ale následně předán do ČR na základě readmisní dohody. V SRN tudíž o mezinárodní ochranu žádat nemohl. Nebylo pravdou, že by požádal o mezinárodní ochranu pouze z důvodu vyhnutí se vyhoštění. Žalobce měl za to, že správní orgán neprokázal existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Cestoval přes území ČR v úkrytu a chtěl požádat o mezinárodní ochranu ve Velké Británii (dále jen **VB**) nebo SRN, jelikož zde má známé. Bylo tudíž logické, že při svém odjezdu z Íránu, kde musel zanechat svou rodinu, preferoval žádat o mezinárodní ochranu v zemi, kde by našel alespoň nějaké zázemí. Když mu ale byly vysvětleny pravidla azylového práva v Evropské unii (dále jen **EU**) a to, že si nemůže žádat o mezinárodní ochranu v zemi svého výběru, rozhodl se požádat o azyl v ČR. To ostatně také uvedl do protokolu o podání vysvětlení na policii. Je známou informací, že zařídit si vízum do nějaké z členských zemí EU je pro íránské státní příslušníky prakticky nemožné. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ČR ze dne 29.5.2014, č.j. 9 Azs 107/2014-43, který posuzuje, zda ochrana čl. 31. Úmluvy dopadá i na případy, kdy se cizinec přihlásí úřadům po svém odhalení a zadržení v tranzitním prostoru letiště, kde pobývá s úmyslem odletět do jiné země a požádat o mezinárodní ochranu tam. Rozsudek NSS v tomto vztahu poukazuje na rozsudek anglického vrchního soudu (High Court of Justice, Queen's Bench Division, Administrative Court) ze dne 29. července 1999 ve věci *Adimi, R (on the application of) v. Uxbridge Magistrates Court & Anor*, EWHC Admin 765, v němž tento soud ve věci dvou uprchlíků zadržených při odletu do Kanady dospěl teleologickým výkladem k závěru, že pod ochranu čl. 31 Úmluvy spadají i ti cizinci, kteří se úřadům přihlásili po svém zadržení, pokud byli zadrženi v průběhu cesty do jiné země, kde chtěli požádat o ochranu. Vrchní soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že je hlavním účelem poskytnout ochranu uprchlíkům, a proto ochrana podle čl. 31 Úmluvy nemůže být odepřena jen z důvodu, že byli uprchlíci zadrženi na cestě během krátké zastávky, pokud by v cílové zemi byli pod ochranou čl. 31 Úmluvy. Tentýž rozsudek NSS dále v bodě 26 poukazuje na rozhodnutí Sněmovny lordů ze dne 21.5.2008 ve věci *Asfaw, R v [2008] UKHL 31*, který se týkal právě cizince zadrženého při odletu do Spojených států amerických (**USA**), protože se prokázal padělaným pasem. Dle závěrů uvedeného rozhodnutí je třeba ochranu čl. 31 vztáhnout i na ty cizince, kteří byli na útěku před pronásledováním zadrženi v zemi tranzitu při snaze pokračovat do cílové země, kde měli v úmyslu požádat o azyl.

Žalobce od počátku uváděl, že bylo jeho prvotním záměrem požádat o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z pronásledování v zemi původu. Pokud již chtěl žalovaný rozhodnutí o zajištění odůvodňovat skutečnostmi, které bylo nutné posoudit v rámci jiného řízení, měl přistupovat nezaújatě a zohlednit veškeré skutečnosti, jež vyšly v řízení najevo. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že je bahaista a v Íránu mu hrozí nebezpečí pronásledování. Uvedl, že mu není umožněno studovat a svobodně vyznávat svou víru, bojí se o svůj život. Do protokolu dále poznamenal, že chce v ČR žádat o mezinárodní ochranu, a to v ZZC i následně učinil.

Výše uvedenými skutečnostmi se ovšem žalovaný při svém rozhodování o zajištění vůbec nezabýval a nikterak je v rozhodnutí nezohlednil, i přesto, že jsou legitimní obavy

z náboženského pronásledování důvodem pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Kdyby se žalovaný zabýval politickou situací v zemi původu žalobce a přístupem k osobám bahaistického vyznání, musel by dojít ke zjištění, že žalobcovy obavy o život jsou důvodné a podanou žádost o mezinárodní ochranu nelze považovat za účelovou. V takovém případě by žalovaný nemohl rozhodnout podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce. S ohledem na uvedené pokládal žalobce rozhodnutí žalovaného o zajištění za nezákonné, protože účelovost jeho jednání se neprokázala. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu hned, jak překročil hranice a byl kontrolován německou policií a ne teprve, když bylo reálné jeho vyhoštění. Žalovaný pouze odkazoval na vyhodnocení od Policie ČR v rozhodnutí o zajištění, kdy v případě žalobce mělo panovat riziko, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, a tím bude mařit rozhodnutí o vyhoštění. Proto žalobce nesouhlasil s odůvodněním žalovaného ohledně účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, když uvedl konkrétní důvody své azylové žádosti, a to rovnou v protokolu o podání vysvětlení na policii - tedy náboženské pronásledování. Žalovaný správní orgán neměl žalobce zajistit podle výše uvedeného ustanovení. I kdyby pak vyhodnotil, že žádost podána v ZZC byla účelová, mohl i v takovéto nastalé situaci využít jedné z alternativ zajištění.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že se žalovaný správní orgán nedostatečně vypořádal s možností účinně uplatnit zvláštní opatření. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí: „...*rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem* (písm. a), *nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené* (písm. b).“ Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu platí, že: „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky přijímací směrnice, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle čl. 8 odst. 2 Přijímací směrnice totiž členské státy EU mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.

Nemožnost uložit mírnější opatření žalovaný podepřel pouze dvěma argumenty: za prvé, že žalobce vědomě nerespektoval právní řád a jemu uložené povinnosti a za druhé na účelovosti jednání při žalobcově podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takovéto odůvodnění z pohledu žalobce nedostačuje a také zavádí, jelikož z rozhodnutí nebylo patrné, na čem žalovaný správní orgán stávil, když vyhodnotil, že žádost o mezinárodní ochranu byla účelová, zřejmě z podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC. Jak však vyplývá ze znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, institut zajištění má fakultativní charakter a je co do aplikace nepřipustný, lze-li účelu zajištění dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro něž nelze danou alternativu uplatnit. Vzhledem ke tomu, jakým způsobem žalovaný postupoval, kdy se vůbec nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Dle názoru žalobce by tedy mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno.

Závěrem žalobce souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a požadoval vydání rozsudku: Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, č.j.:

OAM-194/LE-BA02-VL16-PS-2019, ze dne 19.3. 2019 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 19.3.2019, č.j. OAM-194/LE-BA02-VL16-PS-2019** byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 5.7.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 15.3.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a aktuálně se nachází v ZZC Balková. Žalovaný správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Plzeň**) ze dne 12.3.2019, č.j. KRPP-37106-3/ČJ-2019-030022 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dotyčný byl dne 10.3.2019 kontrolován policií SRN společně s dalšími osmi cestujícími nacházejícími se v úkrytu speciálně upravené ložné plochy vozidla Mercedes Sprinter, bílé barvy, RZ: ..., MPZ: VB, na parkovišti dálnice A6 Ulrichsberg Nord, přičemž se nebyl schopen prokázat cestovním pasem ani vízem. Na základě readmisní dohody byl následně předán a převzat Policií ČR, a zároveň bylo zjištěno, že nemá na území ČR povolen žádný pobyt, který by ho opravňoval ke vstupu a pobytu na tomto území, ani žádný platný cestovní doklad. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že na území schengenského prostoru vstoupil vědomě bez cestovního dokladu a víza, a mohl by tak stěžovat nebo mařit výkon správního vyhoštění.

Do protokolu o podání vysvětlení v rámci správního řízení o vyhoštění dne 11.3.2019 mimo jiné nejprve potvrdil svou totožnost a státní příslušnost a uvedl, že nejdříve letecky přiletěl z Íránu do Srbska na svůj platný pas, který předal převaděči, a ten jej zničil, přičemž v Srbsku pobýval čtyři a půl měsíce. Dále se dle svých slov za pomoci převaděčů dostal na hranice s Rumunskem, kde hraniční řeku společně přeppluli na lodi. V Rumunsku měl kontaktovat další převaděče, ti jej dodávkou odvezli na území SRN, kde chtěl žalobce požádat o azyl. Potvrdil, že si je vědom svého protiprávního jednání spojeného s neoprávněným vstupem a pobytom na území ČR. Cílem jeho cesty byla SRN, kde chtěl požádat o azyl, což odůvodnil tvrzením, že je náboženským vyznáním bahaista a není mu v zemi původu umožněno studovat a svobodně vyznávat svojí víru. Žalobce rovněž sdělil, že v Íránu má dvě sestry, rodiče a další příbuzné. Do vlasti se nechce vracet, neboť v Íránu není dle něj bezpečno a obává se o život, proto hodlá v ČR požádat o azyl. Závěrem do protokolu potvrdil, že všem kladeným otázkám porozuměl a nežádá žádných změn ani doplnění. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl dne 12.3.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního žalobcova jednání bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že dotyčný neplnil své zákonem uložené povinnosti a existovalo reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a případně začne mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dne 15.3.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Dle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo vnitra může rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v ZZC, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti a není-li totožnost jinak známa, pokud je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný

pořádek, pokud bude žadatel přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nebo pokud svým jednáním ztěžuje řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména tím, že neposkytuje ministerstvu nezbytnou součinnost, a proto není možné v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, existuje nebezpečí útěku nebo již dříve území neoprávněně opustil, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Dle § 46a odst. 3 zákona o azylu jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v ZZC, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením. Dle § 46a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo rozhodne podle odstavce 1 do pěti dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který podal žádost o mezinárodní ochranu v ZZC. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, a to nejdéle na dobu 120 dní.

Žalovaný správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda bylo v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ZZC. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policejními orgány SRN, následně předání Policii ČR, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za prokázané, že existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existovalo nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Ze žalobcova postupu bylo zároveň dle žalovaného zřejmé, že by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, tudíž nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil, a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, jež by mu žalovaný uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného správního orgánu účinné. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. ve svém rozsudku ze dne 28.6.2017, č.j. 1 Azs 349/2016-48 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Bylo tedy zcela zřejmé, že

v dané věci nebylo lze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se jevílo dle žalovaného správního orgánu zřejmým, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, eventuálně je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel (zde žalobce) požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, současně nešlo účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Proto žalovaný správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce rovněž nebyl osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě vlastních vyjádření v rámci příslušného správního řízení se nedalo konstatovat, že by se jednalo o zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobu starší 65 let, osobu se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženu, oběť obchodování nebo osobu mučenou, znásilněnou či podrobenou jiným vážným formám psychického, fyzického, neřku-li sexuálního násilí.

Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na niž bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže žalovaný pokládal podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu neaplikoval na žádost o udělení mezinárodní ochrany § 16 zákona o azylu týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Dle tohoto zákonného ustanovení totiž lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, kdy žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, případně je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že v Íránu nemohl studovat, vyznávat svou víru a obává se o sebe a svůj život, a proto se nechce do vlasti vrátit, a tudíž zde žádá o azyl, nelze vyloučit, že bude nezbytné jeho žádost posuzovat standardně, tedy z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Z tohoto důvodu ani nebylo případné predikovat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle § 16 zákona o azylu. Zároveň se však dalo v případě žalobce předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany měla téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, byl žalovaný správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele (zde žalobce) prodloužit tuto dobu o dalších patnáct dní na podání případné žaloby. Společně s pětidenní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činila celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného žalobce době 110 dní. I pokud by se však žalovaný správní orgán rozhodl aplikovat na žalobcovu kauzu § 16 zákona o azylu a rozhodl ve lhůtě 30 dní, bylo a je nezbytné počítat jak se lhůtou pro případné podání žaloby, tak s následným projednáváním případu u příslušného krajského soudu. I v takovém případě by tedy lhůta rovnající se 110 dnům zdála přiměřená. Při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí žalovaný k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Tímto v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a §

46a odst. 4 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do dne 5.7.2019.

5. Ve svém **vyjádření ze dne 9.4.2019 k žalobě žalovaný** uvedl, že podle jeho názoru nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl na základě níže popsaných hledisek. Nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí bylo jasné seznatelné, z jakých podkladů coby správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, ze kterých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Podle rozsudku NSS ze dne 15.8.2008, č.j. 5 Azs 24/2008-48: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí broží vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ Žalovaný správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 2.6.2016, č.j. 7 Azs 55/2016-55, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Bylo třeba dle žalovaného rovněž uvést, že rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 konstatoval, že: „... *v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbhavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.(...) Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku č. j. 1 As 12/2009 – 61, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (bod 24 a 27). Dále NSS tamtéž konstatoval: „*Taková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. (...)*“ (bod 28). V bodu 31 téhož judikátu dodal: „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vyloučit správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“*

K námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný správní orgán shledal žádost žalobce jako účelovou se snahou o legalizaci pobytu na území, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016, č.j. 41 Az 17/2016-19: „*Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. b) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem*

vyhnout se brožícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu broží vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“

K námitce týkající se nedostatečného zvážení alternativy k povinnosti žalobce setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné dodal, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenovaného žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v žalobcově případě svědčilo nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který doložil veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako nedůvodné.

6. Žalovaný rovněž soudu zaslal **správní spis vedený v této věci**, z něhož vyplývá, že jeho obsah odpovídá skutečnostem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě.
7. Na vyjádření žalovaného **žalobce reagoval dne 18.4.2019 replikou**, v níž zhodnotil odůvodnění žalovaného správního orgánu nedostatečným. Žalovaný neměl zajistit žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákon o azylu. Pokud by přeci jen vyhodnotil, že bude aplikovat toto ustanovení, měl uložit mírnější opatření. Podle rozsudku NSS ze dne 28.6.2017, č.j. 1 Azs 349/2016–48: *„Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. (...) Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Žalovaný správní orgán argumentoval nerespektováním právního řádu, ale také zcela účelovým jednáním. To vše vyvodil z žalobcova nelegálního překročení hranic a navrácení zpět do ČR německou policií, jak vyplývá z protokolu. V případě žalobce však nebylo pravdou, že by žádost o mezinárodní ochranu podal účelově, a že by mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, a je logické, že se chce vyhnout správnímu vyhoštění podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak jeho primárním cílem pro něj je získat v Evropě ochranu před pronásledováním z náboženských důvodů ve své zemi původu. Dále NSS v rozsudku podle žalobce v podobné věci ze dne 13.12.2018, č.j. 6 Azs 311/2018-37 uvádí: *„To, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě usuzoval na účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele, proto samo o sobě není nezákonné, respektoval-li zásadu individualizace (obdobně též rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Azs 163/2018 – 29, či ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017 – 35, na který odkazoval již krajský soud).“*

Žalobce měl za to, že správní orgán nerespektuje zásadu individualizace, když paušálně vydává rozhodnutí o zajištění podle výše uvedeného ustanovení toliko za neoprávněný pobyt na území. Rovněž trval na názoru, dle něhož systematické zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu v ZZC bez možnosti uložit mírnější opatření je nejen v rozporu se zásadou individualizace, ale také s dotčeným ustanovením zákona o azylu a přijímací směrnici.

Podle článku 8 odst. 3 písm. d) Přijímací směrnice: *„Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech: d) je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne*

16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí za účelem přípravy navracení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navracení; ...“

Žalobce neměl při své cestě do Evropy možnost podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. První příležitost získal až v ČR. Žalovaný správní orgán zároveň řádně nedoložil, že existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žalobce učinil žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navracení, až na skutečnost, že požádal po svém zajištění.

8. Ve věci **soud rozhodl bez nařízení ústního jednání**, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Soud neshledal žalobu důvodnou z níže uvedených důvodů.
10. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu**: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců 3), nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykačového rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
11. Podle **§ 46a odst. 5 zákona o azylu**: „Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.“
12. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zadržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlásení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.“ Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“. V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navracení za účelem přípravy navracení nebo vyhoštění: „... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navracení; ...“ Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

13. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
15. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 10.3.2019 byl spolu s dalšími osmi osobami kontrolován německou policií po překročení státní hranice z ČR do SRN. Jelikož žalobce není držitelem žádného cestovního dokladu a na území SRN vstoupil nelegálně, byl dne 11.3.2019 předán na základě readmisní dohody Policii ČR. Při následné kontrole totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad a nebyl ani schopen prokázat oprávněnost svého pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen a eskortován na OPKPE Plzeň. Bylo zjištěno, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, tzn. bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, byl zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce byl rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (15.3.2019), když byl zadržen policií, následně zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
16. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i dalších členských států EU, poněvadž pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoli dokladu totožnosti, tzn. neoprávněně. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a EU zcela ignoroval a v duchu toho využil služeb převaděčů. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
17. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, jelikož žalobce vědomě nerespektoval právní řád ČR a přinejmenším dvou dalších členských států EU (Rumunsko a SRN), a to účelově, poněvadž využíval služeb převaděčů. Žalovaný dospěl k přesvědčení, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany v prostoru EU dříve (již na území Rumunska). Současně nebylo lze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e)

zákonu o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.

18. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a dalších členských států EU, najmě překročením zákazu vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít, pročez zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
20. Žalobce namítl žalovaného tezi o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž tuto námitku opřel o jím tvrzené bahaistické vyznání, pro něž v domovském státě (Íránu) čelí hrozící perzekuci. Kdyby se žalovaný dle stanoviska žalobce poměry iránských bahaistů zaobíral, nemohl by dospět k namítané tezi stran účelovosti azylové procedury. **Přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útaku dle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva.** Jak sám žalobce vypověděl do protokolu ze dne 11.3.2019, prvním členským státem EU, na jehož území vstoupil, bylo Rumunsko. Zde se ovšem o žádnou legalizaci svého pobytu nepokusil. V ČR zformuloval žádost o udělení mezinárodní ochrany až po opakovaném vstupu na její území a navíc v nápadné časové souvislosti s rozhodnutím o žalobcově zajištění. Zajištěn byl v ČR dne 12.3.2019, žádost o mezinárodní ochranu tamtéž si podal 15.3.2019.
21. NSS vydal usnesení ze dne 28.6.2017, č.j. 4 Azs 73/2017-17 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21.12.2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí: „*S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve.*“

22. Žalobcem tvrzené porušení čl. 31 Úmluvy rovněž žalobnímu petitu nesvědčí, neboť v něm, přesněji v jeho odst. 1, stojí: „*Smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly obroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.*“ Na území ČR z území Íránu žalobce však přímo nepřišel a též se sám tuzemským úřadům nepřihlásil.
23. Námitku žalobce k převzetí důkazů žalovaného od jiného správního orgánu (Policie ČR) soud podrobuje konfrontaci s § 8 odst. 2 správního řádu. „*Správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.*“ A stejně tak s § 51 odst. 1 téhož právního předpisu: „*K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*“ Posledně citované ustanovení aplikoval NSS rozsudkem ze dne 5.6.2013, č.j. 6 Ads 163/2012-24 za formulace právní věty: „*S ohledem na základní zásady správního řízení, zejména zásadu hospodárnosti a zásadu omezené materiální pravdy, je přípustné, aby správní orgán založil své rozhodnutí výhradně jen na skutečnostech zjištěných z rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci a další dokazování neprováděl (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Je však povinen se vypořádat s námitkami účastníka proti takovému postupu, zejména se zpochybněním dokazování provedeného před jiným orgánem veřejné moci a požadavkem na jeho opakování před rozhodujícím správním orgánem, případně s návrhem na provedení důkazů dalších.*“ Ze žaloby ve věci nicméně nevyplývá, že by žalobce navrhoval provedení jiných důkazů v řízení před žalovaným správním orgánem než před správním orgánem předešlým, tzn. policejním. Předmětnou žalobou zároveň nezpochybnil hodnověrnost dřívějšího důkazního řízení před Policií ČR.
24. Ostatní namítané rozpory s právním řádem přednesl žalobce v obecné rovině a soud nezaznamenal důkaz jejich možného naplnění.
25. Obiter dictum soud poznamenává, že uvedení ohledně rozhodování londýnského Vrchního soudu, Oddělení královny lavice, a Sněmovny lordů je nepochybně zajímavé, avšak zdejší krajské soudy, včetně místně a věcně příslušného, stále přináležejí k jiné judiciální soustavě.
26. Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí shledal zcela v souladu se zákonem o azylu a Přijímací směrnicí, rozhodnutí je přezkoumatelné a nebyl shledán důvodným žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 29. dubna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně